
La Revista

Número 2

CEPA Enric Valor. Alzira

Juny 2008

800 aniversari del naixement de Jaume I

jaume i
"el conqueridor"
(1208 - 1276)

rei d'arago
de mallorques
de valencia
comte de barcelona i d'urcell
senyor de montpellier

Sumari

♦ 800 aniversari del naixement de Jaume I	Pàgina 3
♦ Jaume I i la conquesta de València	Pàgina 4
♦ Dia del Llibre	Pàgina 5
♦ Contes del Dia del Llibre	Pàgina 6
♦ Activitats del semestre	Pàgina 13
♦ Ecologia	Pàgina 15
♦ Treballs presentats al concurs literari de la FEVAEPA	Pàgina 17
♦ En primera!, i no pel club	Pàgina 20
♦ Un somriure no costa res	Pàgina 21
♦ La contra	Pàgina 22
♦ Passatemps	Pàgina 24

Qui hem fet “La Revista”

Directors

Isabel Andrés i Xavier Naval

Alumnes de Premsa (matí)

Mª Carmen Álamo, Sílvia Andújar, Sandra Castillo, Mª Amparo Cebolla, Estefania Curia, Yolanda Fernández, Reyes Garcia, Elena Lloret, Sergio Marqués, Esther Ribas, Pablo Sánchez, Rafael Tudela.

Alumnes de Premsa (nit)

Jesús Ayala, Anabel Becerra, Tamara Collado, Saúl Cortada, Bernat Ferragut, Mª Carmen Lasso, Beatriz Martínez, Andreu Moyano, Nadia Sánchez, Marc Vercher.

Agraïments

Els directors de LA REVISTA volem agrair públicament l'amabilitat d'alguns amics que ens han ajudat desinteressadament quan els ho hem demanat i que han contribuït a fer la nostra empresa més fàcil. Donem les gràcies a Nuga (la nostra traductora), i també a Teri i a Cristian (els nostres fotògrafs improvisats); moltes gràcies a Vicente Gascó i David Peris (i a Estefania!) per la seua santa paciència, i moltíssimes gràcies a Lara Piqueres (la nostra estupenda dibuixant): Reyes t'ho recompensarà en les estrenes.

800 ANIVERSARI DEL NAIXEMENT DE JAUME I

El rei Jaume I regna de 1213 fins a la seua mort en 1276, a la ciutat de València, encara que una tradició local feia morir el rei precisament ací, a la vila d'Alzira, en la Creu Coberta, de camí a la capital. Va ser el seu uns dels regnats més llargs de la història europea i per a nosaltres un dels més importants. No debades la figura d'aquest monarca sempre ha estat recordada pels valencians, fins i tot entre les classes populars.

Havia nascut el 2 de febrer de 1208 i els seus pares, Pere I, El Catòlic, i Maria de Montpeller van morir quan ell només era un xiquet menut, el 1213. Va passar uns anys segrestat per Simó de Monfort, comte de Tolosa, que fou qui va vèncer (i matar) el seu pare en la batalla de Muret. Posteriorment el Papa el deixà sota la custòdia de l'orde del Temple al castell de Montsó (Aragó). Va ser una infantesa molt dura, sense estima familiar, entre cavallers. Els templers actuaren com a regents dels seus dominis fins que començà el seu regnat efectiu als 10 anys, com a rei d'Aragó, comte de

Barcelona i senyor de Montpeller. Després afegirà els regnes de Mallorca i de València, gestes per les quals serà sempre recordat com «El Conqueridor».

Ens interessa recordar la figura d'aquest rei tant per la seua vessant de personatge històric, com pel fet de ser el fundador del nostre país. Com diu Joan F. Mira, es tracta d'un «mite fundacional» dels valencians. Abans del «bon rei Jaume» els valencians no existeixen, o millor dit, hi ha «els moros», és a dir,

«els altres». Nosaltres som resultat de la conquesta del regne per part d'aquell rei alt, ros i valent..

Molt ben dita la paraula «mite» pel que ha suposat la literatura romàntica en l'enaltiment, exageració i màrketing de la figura del rei. D'exemples d'aquesta afirmació n'hi ha molts, ja siga relacionats amb la seua persona (el seu naixement tractat com a miracle, el seu físic superdotat...), com amb les seues gestes (guerreres i amoroses). Al *Llibre dels*

feys, dictat pel mateix Jaume I, es fa una biografia ben interessada del personatge. Però tots, siguen del parer que siguen, el reivindiquen. De vegades des de punts de vista ben diferents.

Per a qui vulga saber més sobre l'època de Jaume I, els personatges històrics i els fets que ens donen a conèixer els nostres inicis com a poble diferenciat d'altres i al mateix temps relacionat amb la resta, cal recordar que hi ha una bibliografia molt extensa sobre el tema, però com a novetats interessants, aquestes:

-*El rei conqueridor. Jaume I entre la història i la llegenda*, Antoni Furió (Bromera, València, 2007). Biografia actualitzada amb un gran recull fotogràfic.

-*Les quatre grans cròniques: I. Llibre dels feits del rei Jaume Primer*. Reeditada per l'Institut d'Estudis Catalans. Barcelona, 2007.

-*Jaume I i el seu regnat*, Ernest Belenguier (Pagés Editors, Lleida, 2008).

-*Les dones de Jaume I*, de M. Carme Roca (L'esfera dels Llibres, Barcelona, 2008).

Jaume I i la conquesta de València

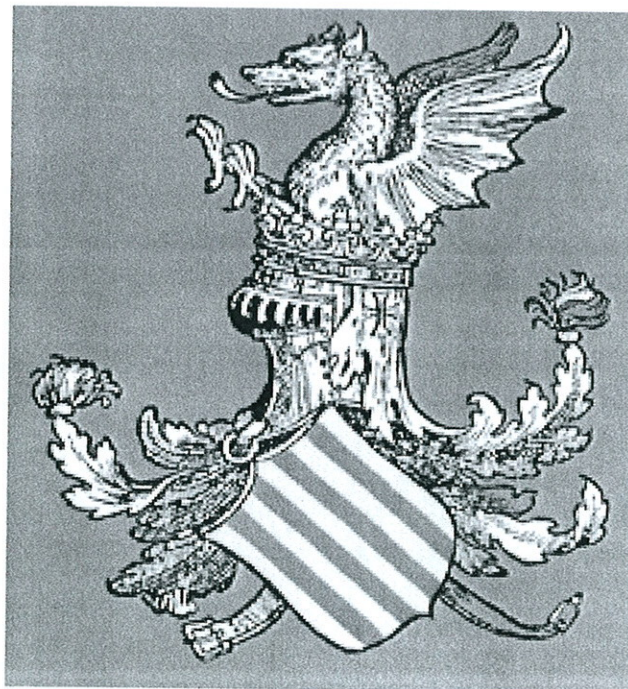
La Conquesta de València pel rei Jaume I, a diferència de la de Mallorca (que va ser una empresa principalment catalana), va ser feta amb la participació d'un important contingent d'aragonesos. En l'any 1231, Jaume I es va reunir amb el noble aragonès Blasco de Alagón i el mestre de l'orde militar de l'Hospital a Alcanyís per tal de fixar un pla de conquesta de les terres valencianes. Blasco de Alagón va recomanar assetjar les poblacions en terreny pla i evitar les fortificades. Tanmateix, els primers pobles que es van prendre van ser dos enclavaments muntanyosos: Morella, aprofitant Blasco la debilitat del seu govern musulmà, i Ares, lloc proper a Morella pres per Jaume I per a obligar Blasco de Alagón que li lliurés Morella.

La conquesta del que posteriorment es convertiria en el regne de València començà, doncs, en 1232, amb la presa de Morella. En 1233, a Alcanyís, es planeja la campanya pròpiament dita, que constaria de tres etapes.

La primera etapa començà amb la presa de

Borriana en 1233 i Peníscola. La segona etapa es dirigeix al sud. L'exèrcit cristià va prendre la ciutat de València en 1238 i arribà fins al Xúquer, davant les muralles d'Alzira, punt estratègic on es trobava l'únic pont que travessava el Xúquer. (Per aquesta raó en l'escut d'Alzira apareix el lema "Claudo et aperio regnum", és a dir, "jo tanque i obric el regne") El 30 de desembre de 1242, va ser conquerida aquesta vila, cosa que va permetre la continuació cap al sud del regne musulmà.

La tercera etapa va des de 1243 a 1245, en què s'arriba als límits estipulats al tractat d'Almizra en 1244, que havia estat firmat per Jaume I i el seu nebot l'infant Alfons (futur Alfons X de Castella, anomenat el Savi) per delimitar les àrees d'expansió sobre territori musulmà entre Castella i la Corona d'Aragó. Les terres al sud de la línia Biar-Busot-Vilajoiosa van quedar reservades per a Castella (formaven part del regne de Múrcia), però s'incorporaren al regne de València amb Jaume II d'Aragó, després de la sentència ar-

L'escut de Jaume I, amb el casc i la cimera: el cèlebre drac alat.

bitrals de Torrellas (1304) i el tractat d'Elx (1305). En aquesta última etapa i en els anys següents, Jaume I va haver de fer front a diverses revoltes de la població mudèjar, encapçalades pel cabdill al-Azraq, que es refugià entre les muntanyes de La Marina i d'Alcoi. En aquestes guerres de "pacificació" del regne va ser ajudat pel seu fill Pere (conegut després com "El Gran" per les seues gestes, que igualarien les del seu pare).

Jaume I va obtenir un gran triomf sobre la noblesa aragonesa en

convertir les terres conquerides en un regne diferenciat que formà part de la Corona d'Aragó (1239), i va establir els seus propis usos i costums (els Furs de València). Aquella noblesa considerava els territoris valencians com la prolongació natural de les seves distincions i senyories, però els valencians, no serien mai una extensió d'Aragó, sinó un regne a part, i (en el paper) es podrien presentar a les corts generals amb el mateix nivell de representació que catalans i aragonesos.

Día del libro: conocimiento de otras lenguas y culturas

El pasado lunes 21 de abril, en la Casa de la Cultura de Alzira, tuvo lugar una representación de cuentos en la que participaron personas de diferentes países bajo el lema "Llegir per conèixer-nos i estimar-nos". Nuestros alumnos de castellano para extranjeros y otros inmigrantes residentes en Alzira compartieron con todos los asistentes a la cita un poco de su cultura.

Participaron en el acto representantes de varios países, como Brasil, España, Sáhara, Holanda, Chile, Ruanda, Paraguay y Bulgaria. El primer cuento hizo referencia a una historia de la C. Valenciana, el segundo fue el de Brasil, que contó una leyenda del Amazonas. Una de las actuaciones más originales fue la de Chile, en la que el participante interpretó una canción en la que recorría su país de arriba a bajo pasando por todas sus ciudades y montañas.

Entre los asistentes había gente de distintas nacionalidades, pero eso no fue impedimento para entendernos. Después se hizo la entrega de re-

cuerdos a todos los participantes.

Fue muy bonito ver como los participantes describían sus países y

contaban sus cuentos, poemas o leyendas típicas, se podía notar que la gente se emocionaba al recordar las historias que

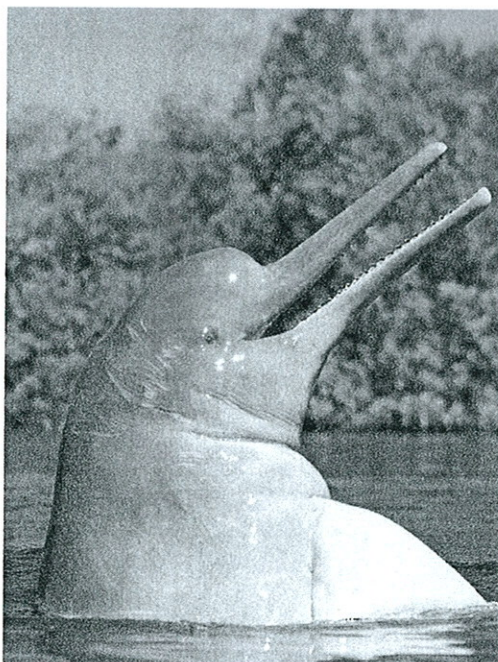
seguramente escucharon de pequeños tantas veces.

Jesús Ayala y Anabel Becerra (GES I nit)

LENDA DO BOTO COR-DE-ROSA

O boto é um mamífero parecido com um golfinho que vive nas águas dos rios. Pode apresentar coloração rosa, acinzentada e preta. A lenda do boto é da Região Norte do Brasil, geralmente contada para justificar uma gravidez fora do casamento.

Diz a lenda que ao anoitecer o boto cor-de-rosa se transforma em um belo rapaz, alto, elegante e forte, vestido de branco. Quando está na forma humana usa um chapéu para esconder o orifício que possui na cabeça. Com um jeito misterioso, o rapaz (boto) chega nos bailes, dança, bebe, encanta as moças e escolhe a mais bonita,

a convida para dançar e depois saem da festa para namorar. Ele desaparece misteriosa-

mente de madrugada. Seduzidas, as mulheres mantem encontros furtivos com esta entidade que ao amanhecer retorna ao fundo dos rios, onde reside. Na Região Amazônica, sempre que uma moça solteira engravida, suspeita-se logo que se trata de um "filho do boto", porque elas dizem que forão encantadas por ele. Dizem que o boto adora as índias e gosta muito de mulheres com roupas vermelhas.

Umha curiosidade que não é lenda: Os órgãos genitais do boto caçado costumam ser vendidos ilegalmente como ingrediente para poções e amuletos.

LA LLEGENDA DEL "BOTO" ROSA (Conte del Brasil)

El boto és un mamífer semblant a un dofí de riu. Sol ser de color rosa, gris o negre. La llegenda del boto prové del nord del Brasil i se sol contar per a justificar un embaràs extramatrimonial.

Diu la llegenda que, a poqueta nit, el boto rosa es transforma en un jove trempat, alt, elegant i fort, vestit de blanc. Quan adopta forma humana fa

servir un barret per amagar l'orifici del cap. De forma misteriosa, el jove (boto) arriba a les festes, balla, beu, sedueix les xiques i escull la més bonica, la convida a dansar i després ixen de la festa per a festejar. Ell desapareix misteriosament de matinada. Les dones seduïdes mantenen encontres furtius amb aquest ésser que, a trenc d'alba, torna al fons del riu on viu. En l'Amazones, sempre que

una fadrina es queda embarassada se sospita que es tracta d'un fill del boto, perquè elles afirmen que les va embruixar. També diuen que al boto li agraden les indígenes i les dones amb roba roja.

Una curiositat que no és llegenda: els òrgans genitals del boto caçat se solen vendre il·legalment com a ingredient per a pocions i amulets.

Teri Müller

جحا ورجل المدينة

في يوم من الأيام رجع جحا من الغابة إلى خيمته راكبا حماره المحمل بالحطب وفجأة رأى غيوم رملية رجل راكب آلة تحدث ضجيجا قويا تتجه نحوه بسرعة كبيرة. عندها تبين أنه كان رجل قدم من المدينة، ولهذا جحا وبصفته بدوي لم يطمئن له. اندهش رجل المدينة من كثرة الحمولة التي يحملها حمار جحا، واعتقد أنه سيكون من مصلحته تبادل آله بحمار جحا، دون علمه أن الحمار أبطئ من الآلة. أما جحا الذي اقتنع بالتوضيحات التي قدمها له رجل المدينة، قبل دون تردد ظانا أن الحمار الآلي يمكنه إيصال الحمولة دون عناء. عندما تفرقا، أراد جحا أن يشغل الدراجة فلم يستطع، ظن أن الآلة لا تتحرك لأنها جائعة، عندئذ ملأ مخزن الوقود بالحشيش والأعشاب فترك الآلة ظانا أنها قد ماتت، وأخذ يبكي حظه التعيس. في الجانب الآخر من التل كان رجل المدينة مندهشا من بطئ الحمار وتوقفه مرارا عن السير، فظن أنه بحاجة إلى الوقود، فأجبر الحمار على شرب جرعة كبيرة من البنزين الذي سبب موته. وهكذا بالرغم من اختلاف أصلهما بدت واضحة سداجة الاثنين.

GOHA Y EL HOMBRE DE LA CIUDAD (Cuento árabe)

Un día Goha regresaba a su jaima montado en su burro. Llevaba una gran cantidad de leña. De repente, entre nubes de arena, vio a un hombre montado en un artefacto muy ruidoso que se acercaba velozmente hacia él.

Resultó que aquel hombre venía de la ciudad y Goha, que era beduino, desconfió inmediatamente de él. El hombre de la ciudad se quedó muy sorprendido

ante la enorme carga que podía soportar el burro de Goha, y pensó que sería bueno para él intercambiar su moto por el animal. Pero el hombre ignoraba que el burro era más lento que su vehículo, y así, pues, Goha aceptó el trueque sin dudar pensando que aquel "asno metálico" podría llevar la carga sin mucho sufrimiento.

Ambos emprendieron su camino, y cuando se separaron Goha fue incapaz de poner en mar-

cha la motocicleta. Pensaba que no arrancaba porque tenía hambre, así que llenó el depósito de hierbas y le dio con el bastón repetidamente, pero no dio resultado. Llorando su mala suerte abandonó el aparato cre-

yendo que se había muerto.

En la otra parte de la colina, el hombre de la ciudad, extrañado ante la lentitud del burro y sus repetidas paradas, pensó que lo que necesitaba era carburante y le obligó a beber gran cantidad de gasolina, lo que le causó la muerte.

En definitiva, la estupidez de los dos, a pesar de la diferencia de origen, fue muy clara.

Soumia El Khadiri

Isake na Sakabaka

Isake yagiye guhaha, ivuyeyo ihura na Sakabaka. Isake ikubise Sakabaka amaso, iratura, maze ukuguru iraguhina. Sakabaka ibaza Isake, iti: "uhahiye he? barahaha bate?" isake irayisubiza, iti: "duhahiye i Bugoyi, aliko birakomeye!! irebere nawe!! baraguca ukuguru, maze baguhe amahaho, ihute rero!!"

Sakabaka ifata akayira, abana bayo barayiherekeza. igeze yo, irasuhaza, barayikiliza. ibaza uko bahaha vuba na vuba. batarayisubiza, iti: "nimuduce amaguru maze muduhahire." Bati: "yoo!!" Sakabaka bayica ukuguru.

ihagaze birayinanira, irahenuka, ihera aho. abana bayo, bati: "ni bite se dawwe!!" Sakabaka, iti: "nimutahe, aliko kuva ubu, muziture abana ba Rusake."

Abana ba Sakabaka bataha barakaye. bakomeza kuzira abana ba Rusake, kuko Rusake yagiliye nabi Sakabaka. Tureke kugira nabi, kuko ali bibi.

Sijye wa hera hahera Rusake na Sakabaka

EL GALLO Y EL ÁGUILA (Cuento popular de Ruanda)

Un día, el gallo fue a conseguir algo de comida y, de regreso, se encontró al águila. Nada más verla, el gallo dejó la carga y escondió una de sus patas.

El águila preguntó al gallo:

"¿Dónde has conseguido esa comida y cómo puedo yo hacer lo mismo?" El gallo le respondió: "La he conseguido en el mercado de Bugoyi, pero no es fácil. ¡Mira aquí, por favor! Antes de conseguirla ellos me cortaron una de las patas.

Si quieres conseguirla tú también, date prisa."

El águila, acompañada de sus pequeños aguiluchos, emprendió su cami-

no al mercado. Cuando llegó, saludó a los tratantes. Justo después de una cálida bienvenida, el águila preguntó cómo podía conseguir algo de comida.

Sin darles tiempo a responder, pidió con insistencia si le podían cortar una de las patas a cambio de la comida. Los comerciantes contestaron que sí, y se la cortaron. El águila intentó ponerse en pie, pero no pudo y se cayó al suelo y allí se quedó.

Después de haber perdido el equilibrio para poder alzar el vuelo, los aguiluchos preguntaron a su padre: "¿Qué está pasando, buen padre?" El águila respondió: "Hijos míos, debéis volver a casa, pero de ahora en adelante os tenéis que vengar y atacar a los polluelos del gallo."

No seamos débiles, porque a la larga mostrar debilidad nos hará aún más débiles.

Cleophas

Старите хора

Един жесток цар изкарал закон да бъдат погубени всички стари хора.

-Каква полза от тях - казал той, - нито орат, нито жънат, нито дърва секат. Само ядат хляб и се пречкат вкъщи. По-добре ще живеем без тях.

Запретнали се царските палачи. Всичките стари хора минали под нож. Останал само един старец - баща на болярин. Дожаляло на болярина да вземе главата на стария си баща, затуй го укрил на тайно място и го хранил скришом, без да знае никой.

Жестокият цар имал луд чер кон: ритал, хапел, скачал, хвърлял ездачите. Никой не

можел да се приближи до него и да го укроти. В столицата живеела една лукава знахарка. Царят заповядал да я повикат в двореца и почнал да я разпитва как може да укроти лудия кон.

-Как ли? -отговорила знахарката.- Заповядай, господарю, на твоите боляри да усучат въже от пясък. Вържеш ли коня с въже от пясък, той ще стане кротък като овчица.

Царят се почесал по тила и повикал болярите си.

-Хей, боляри -викнал им той, -слушайте какво ще ви заповядам! Още утре да ми донесете едно въже от пясък.

Ако дойдете в двореца без пясъчно въже, главите ви ще взема!

Прибрали се болярите с наведени глави. Никому не идвало наум как може да се усуче въже от пясък. Между болярите бил и оня, който пощадил живота на баща си. Като се прибрал вкъщи омърлушен, старецът го попитал:

- Защо си кахърен синко?

Боляринът му разправил какво иска царят.

- Туй ли е то всичко? Не бой се. Утре, като идете в двореца и царят рече: " Къде е въжето?" - ти му отговори: "Царю, готови сме да усучем въже от пясък, но не знаем

какво трябва да бъде- дебело, тънко, жълто или червено, дай ни по-напред мостра."

На другия ден, като чул умния отговор, царят преклонил глава и казал:

-Прави сте, трябва да ви дам мостра, но няма откъде да я взема.

И царят простил живота на всички.

Същото лято настанала голяма суша. Всичко живо изгоряло -и трева, и плод. Пресъхнали реките и кладенците. Житниците се опразнили. Не останало жито дори за семе. Уплашили се хората да не измрат от глад. Загрижил се и царят. Повикал пак болярите и им заповядал:

-Каквото щете правете и струвайте, но утре, като дойдете, искам да ми кажете

откъде да намерим жито за посев, инак главите ви ще взема.

Тръгнали си болярите сломени - не е лесна работа да се намери жито. Скритият старец видял, че синът му се връща и този път омърлушен, и попитал какво се е случило.

-Сега, тате -рекъл боляринът, -и ти не можеш ми помогна.

-Защо?

-Защото царят иска семе за посев, а никъде в страната няма жито.

-Не бой се, синко. Утре, когато се явите пред царя, ти му кажи да заповяда на селяните да разровят всички мравуняци на царството. В мравуняците има много жито, събирано зрънце по зрънце от мравките.

И наистина, шом селяните излезли по кърищата и разкопали мравуняците- намерили във всеки мравуняк по една торбичка едро зърно. Царят останал много учуден от находището и се обърнал към болярина, дето криел баща си. Попитал го:

-Каж ми, кой ти даде този мъдър съвет?

-Не смея да кажа, господарю, защото ще ме погубиш.

-Няма косъм да падне от главата ти, кажи!

Тогава боляринът признал, че е укрив баща си и той го е научил какво да каже за пясъчното вѐже и де има скрито жито.

Скоро излязъл нов закон: никой да не закача старите хора, а когато вървят по улиците- всеки да им сторва път.

LOS VIEJOS

(Cuento popular de Bulgaria)

Había una vez un rey que dictó una ley para acabar con todos los viejos de su reino.

-¿Qué utilidad tienen? dijo él - ni aran la tierra, ni cosechan, ni sierran árboles. Sólo comen pan y molestan. Viviremos mejor sin ellos.

Cuando sólo quedaba un viejo, su hijo se entristeció y le escondió en un lugar secreto donde los

hombres del rey no pudieran encontrarlo.

El rey tenía un caballo negro que estaba loco: daba coces, mordía, brincaba, hacía caer a la gente... Ninguna persona podía acercarse a él ni domarlo.

En la capital del reino vivía una hechicera. El rey mandó llamarla y cuando ésta se presentó le preguntó cómo podía tranquilizar al caballo.

-Diles a tus hombres que hagan una cuerda de arena y pónsela al caballo.

El rey se rascó la cabeza y llamó a todos sus sirvientes.

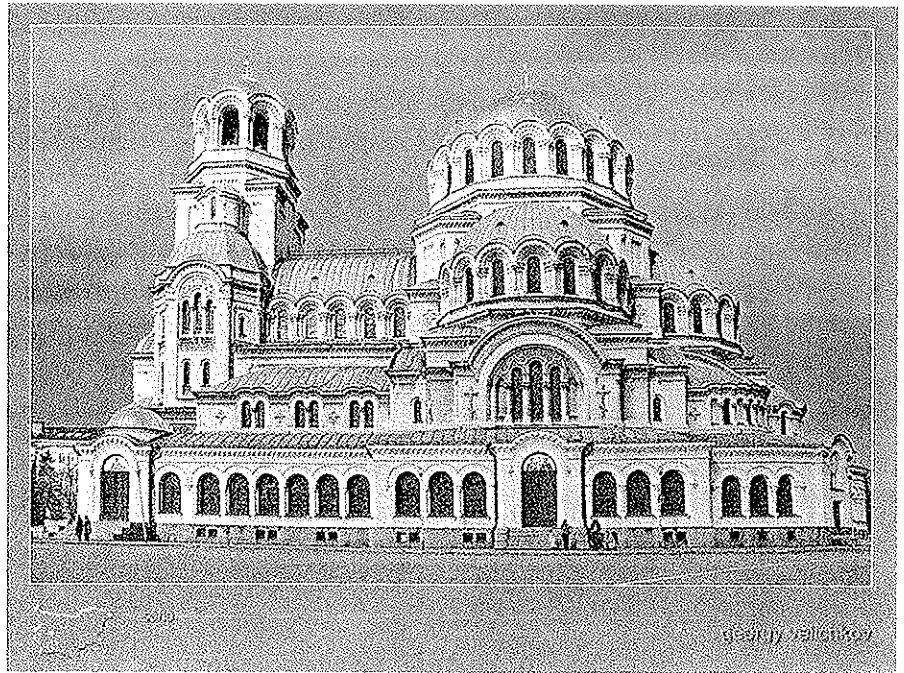
-Oíd lo que yo os mando. Por la mañana quiero que me trigáis una cuerda de arena. Si venís sin ella, os cortaré la cabeza.

Todos regresaron a casa muy tristes pues no sabían cómo hacer aquella cuerda. El súbdito que había escondido a su padre le preguntó si sabía cómo hacerla, pues si no, moriría.

-¿Eso es todo? No te preocupes. Mañana cuando vayas a ver al rey y te pregunté por la cuerda, tú le contestas: "Majestad, estamos preparados para hacerla, pero no sabemos cómo la quieres: gruesa o fina, larga o corta, amarilla o negra... Necesitamos una muestra para poder empezar,"

Al día siguiente, nuestro hombre dijo estas palabras al rey. El rey le dio la razón ya que no tenía ninguna muestra y les perdonó la vida a todos.

Ese verano estaba siendo muy seco. Los campos de cereales y

frutas se quemaron. Los ríos y los pozos se secaron. Los graneros estaban vacíos: no quedaba ni una semilla. La gente empezó a tener miedo a morir de hambre. El rey se preocupó por su gente y mandó llamar a todos sus sirvientes. Les dijo así:

-Hacedlo como queráis, pero mañana necesito que me digáis dónde podemos encontrar trigo.

La gente se fue muy triste, pues encontrar trigo no es tarea fácil. Cuando nuestro hombre llegó a su casa, su padre le preguntó por qué estaba tan preocupado.

-Esta vez no me puedes ayudar.

-¿Por qué?

-Porque el rey necesita semillas de trigo y si no le decimos dónde encontrarlas nos matará.

-No te preocupes, hijo. Mañana cuando vayas a ver al rey le dices que mande a los campesinos escarbar todos los hormigueros. Allí hay mucho trigo.

Cuando el rey mandó a los campesinos hacer lo que nuestro hombre había dicho comprobó, muy sorprendido, que efectivamente en los hormigueros había mucho trigo y le preguntó cómo podía saber eso.

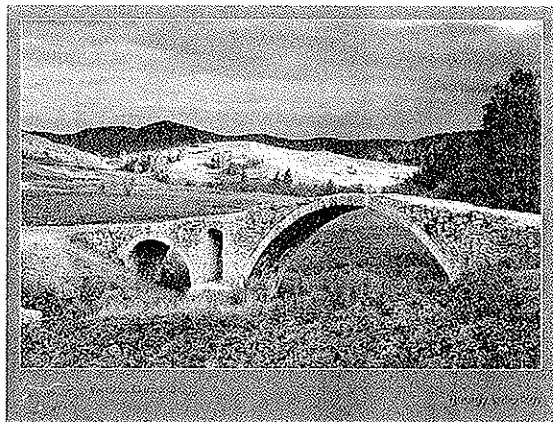
-Majestad, no os lo puedo decir, porque podríais matarme.

-Tranquilo, no te sucederá nada. Dímelo, por favor.

Entonces el sirviente reconoció que había escondido a su padre y había sido de él de quien había aprendido todo aquello.

Al poco tiempo, el rey dictó otra ley: "De ahora en adelante, cuando alguien se encuentre un viejo por la calle, le cederá el paso".

Diyan Ivanov

De wind

Nog nooit had de wind zo'n plezier gehad,
hij loeide en tierde maar over de stad.
Dan nam hij een hoed of een pet een eind mee
en menige struik boog hij bijna in twee.

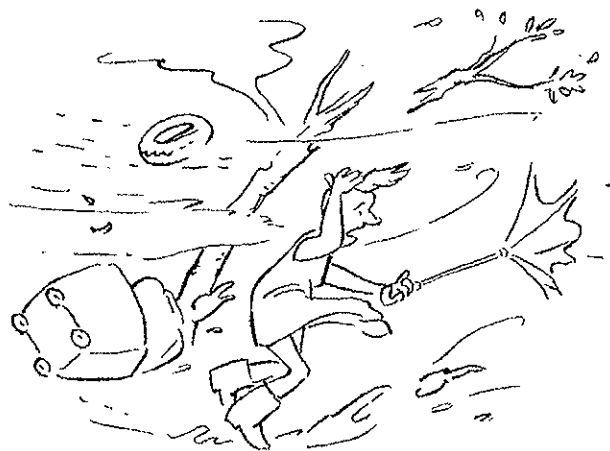
Ja dakpannen, vielen in gruis voor je neer
en de ruiten rammelden met geweld heen en weer.
De mensen zuchtten hoe moet dit toch gaan,
je kunt op je benen haast niet blijven staan.

Maar de wind liet hen praten en gierde van pret,
zo'n leventje kijk, dat leek hem nu net.
Van pret blies hij zijn wangen eens zo bol
en maakte de molenwieken haast dol.

Ja, hij loeide en tierde langs veld en langs bos
en raasde en float met geweld erop los.
En als hij beneden de kinderen zag,
dan proestte en gierde hij het uit van de lach.
Want één hield een kapot parapluutje in de hand
en de ander maakte een buiteling in het zand.

De wind werd van het blazen heel erg moe
en het klonk in de verte nog heel zacht hoe, hoe.
Ten laatste hoorde men dat ook niet meer.
Kijk, zeiden de mensen, het wordt waarlijk mooi weer.

De wind is gaan liggen, de zon breekt weer door.
Nu gaan we naar buiten en wandelen hoor.

El Viento

(Un poema holandés)

Nunca el viento dio mucho bienestar,
su rugido y su grito se oyen en toda la ciudad.
Entonces tira un sombrero o una gorra muy lejos,
los arbustos se agitan y casi se parten en dos.

Las tejas caen y se hacen añicos,
los cristales traquetean violentamente.
Las gentes suspiran cuando esta violencia finaliza
aunque no pueden mantenerse de pie.

Pero el viento dejaba hablar y se partía de risa,
deseaba fervientemente una vida como esta.
Con alegría soplaba sobre sus mejillas
y hacía rodar como locas las aspas de los molinos.

Sí, bramaba y gritaba a los campos y bosques,
gritaba y silbaba con violencia.
Y cuando veía a los niños abajo
prorrumpía en risas,
porque uno llevaba el paraguas roto
y el otro rodaba por la arena.

El viento estaba muy cansado del soplar
y a lo lejos sonaba por lo bajo un huuuu, huuuu.
Al final ya no se oía.
Las gentes decían, mira, el tiempo ya mejora.

El viento está amainando, asoma el sol.
Es hora de salir a pasear.

Activitats del semestre

Jornades de formació laboral i acadèmica

Les Jornades d'Orientació Laboral i Acadèmica celebrades durant la setmana del 7 a l'11 d'abril de 2008 en l'escola d'adults Enric Valor d'Alzira varen concloure amb un èxit tant de participació com de continguts.

Al llarg de la setmana hem comptat amb la col·laboració de tot el professorat del centre que s'ha volgut fer que aquesta setmana fóra un alicient per a tot l'alumnat incentivant-lo a la participació. Les jornades han intentat conjugar la informació sobre l'orientació laboral i acadèmica amb xarrades que han fet que els alumnes tinguin més coneixements per a afrontar la seua entrada o la possibilitat de millora en el món del treball.

Entre les diverses activitats cal destacar:

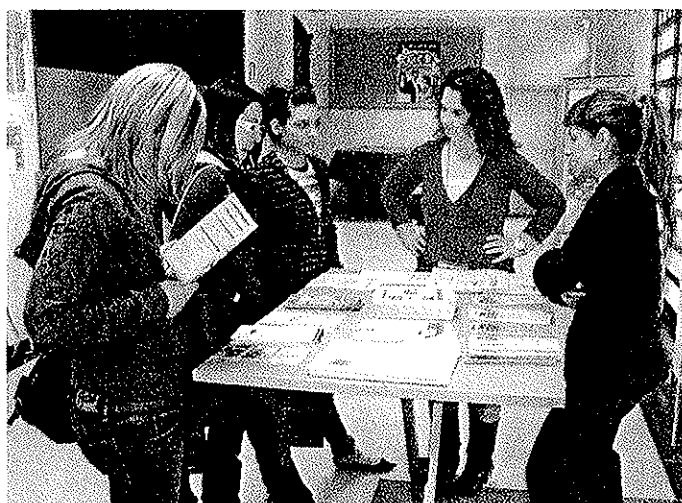
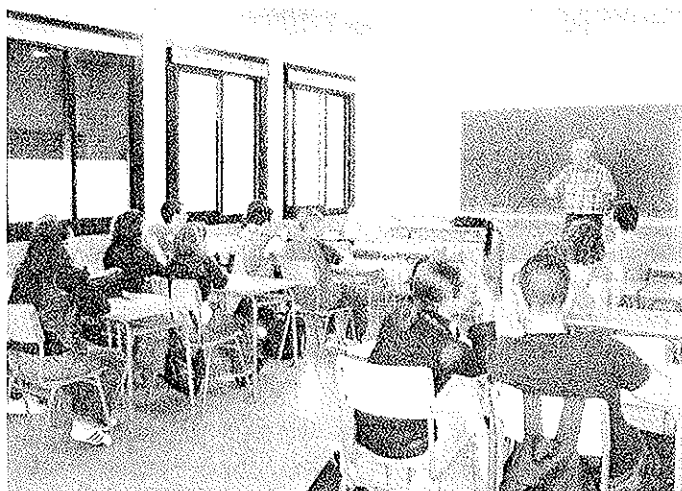
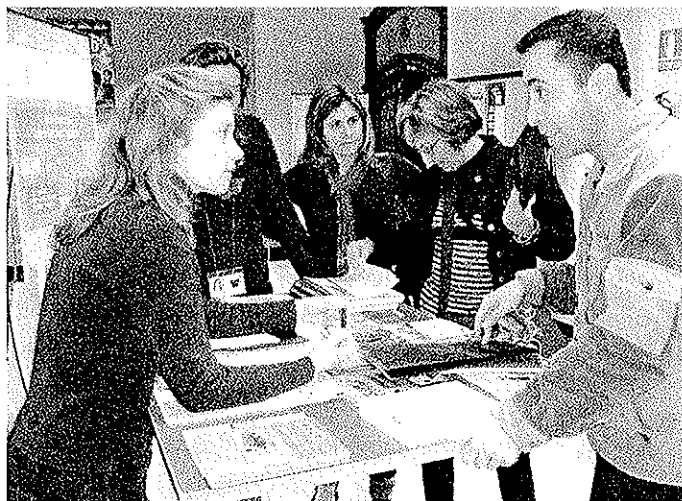
-La Fira de l'Estudiant, on els alumnes han pogut informar-se dels itineraris formatius que els interessaren.

-La xarrada d'orientació acadèmica per Zacaries Nicola, que des d'un punt de vista de continuació dels estudis bàsics els va informar dels itineraris per a accedir als cicles formatius.

-La xarrada d'orientació laboral a càrrec de Carmen Herrero i Raquel Moreno, d'IDEA (Ajuntament d'Alzira), ens varen informar de quines són les tasques que desenvolupen.

Les activitats varen ser complementades amb distintes xarrades de caràcter laboral i acadèmic per als cursos de BASE, GES I i GES II (matí i vesprada) impartides per Inma Peris i Fanny Beniel.

Des del Departament donem les gràcies per la gran acollida que varen tindre les Jornades, que van consolidant-se any darrere d'any gràcies a la participació activa de tot el col·lectiu.

Activitats del semestre

Excursió a Xàtiva

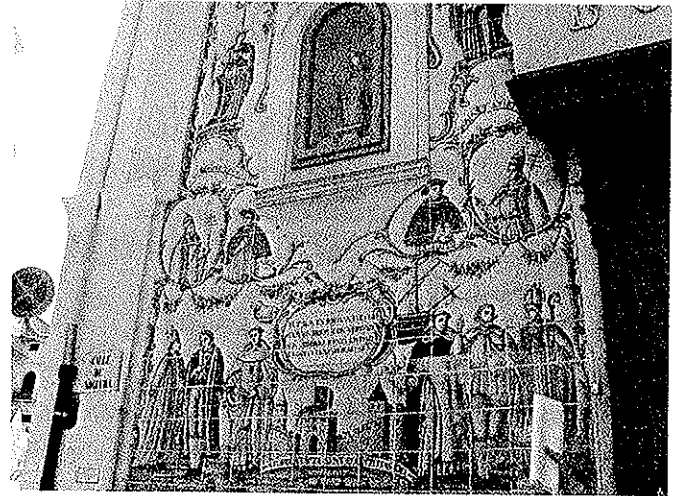
El passat 13 de maig vam anar d'excursió a Xàtiva amb tren. Erem un grup de quinze alumnes de l'escola d'adults Enric Valor. A tots ens feia molta il·lusió visitar la ciutat, perquè encara que la tenim al costat no la coneixem prou.

Quan vam arribar a Xàtiva, uns esmorzaren i els altres anaren a fer una volta pel mercat que casualment es feia aquell dia. A les 10.30 va arribar el guia i ens va portar pel carrer de Montcada, que està carregat d'història i monuments, fins a arribar a la plaça de la Trinitat, on es troba la font Reial de Sant Francesc, d'estil barroc amb elements rococó, de l'any 1746. És un encant. El guia ens explicà la història dels edificis i ens feia veure

detalls de les façanes en els quals normalment no ens fixem, concretament n'hi ha una d'estil modernista molt bonica. També ens va dir que Xàtiva és la ciutat de les fonts i que antigament les cases que en tenien eren molt valuoses.

Després vam anar a l'església parroquial de Sant Pere. Aquesta església fou erigida en el segle XIV i és on va ser batejat el papa Alexandre VI. Allí vam estar disfrutant de les explicacions del guia admirant les taules del Mestre d'Alzira, que són retaules de pintura i policromia, unes obres d'art magnífiques dels segles XV i XVI amb motius religiosos.

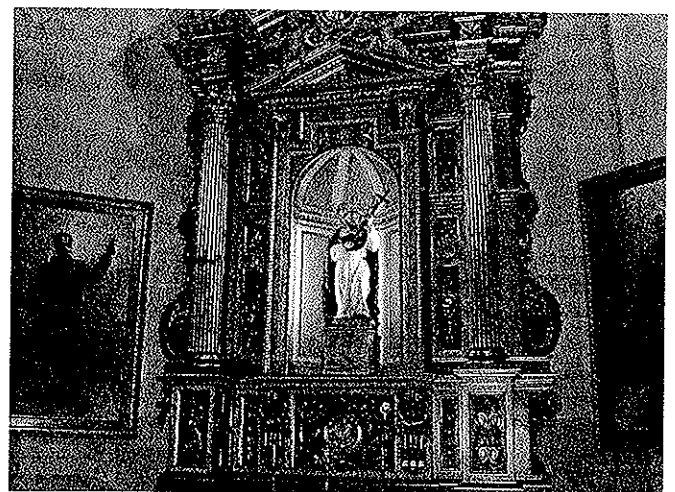
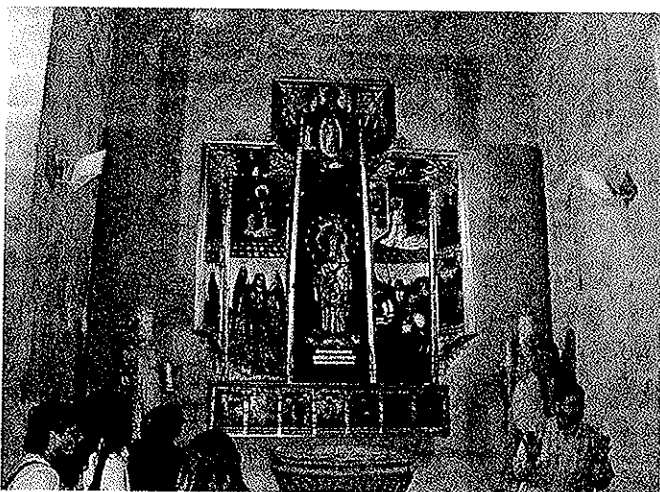
També baixàrem a la cripta, on soterraven els morts, un lloc molt curiós. D'allí vam marxar

cap a la Col·legiata Basílica de Santa Maria, coneguda senzillament com "La Seu". Aquest temple començà a erigir-se en l'any 1596 i es va donar per acabat fa uns cent anys; en realitat encara no està acabat, ja que li falta una torre. En la mateixa plaça de la Seu es troba l'antic hospital dels segles XV i XVI, el qual també és un monument nacional.

Després ens van portar al museu de l'Almodí: allí es poden veure col·leccions arqueològiques, escultures romanes i teles del pintor Josep de Ribera, entre altres coses molt interessants.

A tot això es va fer hora de dinar i anàrem a un restaurant que estava a prop, on disfrutàrem de la gastronomia de Xàtiva: arròs al forn i cassola.

Ecología

¿QUÉ CREES QUE PODEMOS HACER TODAVÍA PARA EVITAR EL CALENTAMIENTO GLOBAL?

El calentamiento global nos está mostrando sus consecuencias, y cada vez más claramente. Las hay más evidentes y importantes, como el deshielo de los glaciares, porque si esto pasa bruscamente inundarán poblaciones del Pacífico, porque el nivel del mar sube. Si esto ocurre inundará muchas ciudades en todas partes del mundo: Pekín, Manhattan, Jamaica, son algunos de los ejemplos más vistos.

También afecta a los animales, bichos, insectos... Los mosquitos vuelan más alto, los escarabajos que morían con el frío del invierno, ya no mueren. Las orugas que aparecían en una época ahora lo hacen más pronto... y aunque todo esto parezca no tener tanta importancia, sí la tiene, porque todo sigue un curso en la vida y esto trae consecuencias como que las crías de las aves tienen que adaptar su nacimiento a la salida de las orugas para poder alimentarse y no morir... Y estas interrupciones en el curso de la vida también tienen sus conse-

cuencias, ya que el futuro que creemos es donde viviremos nuestra vida.

Todo esto nos hace reflexionar y pensar en medidas a tomar, pero como el problema es global, las medidas deben tomarse igualmente de forma global, como las siguientes:

-Tomar transportes públicos, caminar...

-Revisar instalaciones y utilizar energías renovables, electrodomésticos de bajo consumo.

-Reducir combustibles fósiles como el petróleo...

-Plantar árboles para aumentar las superficies forestales para que absorban más CO₂, reduciendo los gases del efecto invernadero.

-Votar a políticos que tengan planes contra todo esto.

-Comprender la crisis climática y poner en práctica lo aprendido.

Si con todo esto logramos reducir el calentamiento global, ganaremos mucho.

Todo esto no son invenciones, son datos basados en datos científicos

y comprobados. Hay países que ya están empezando a tomar medidas contra el calentamiento global, pero desgraciadamente muchos otros no. Y en mi opinión, España no es que haga mucho en ayuda al medio ambiente. Sólo tomando referencia al próximo evento que se acerca en el mes de marzo, como son las fallas. Sólo con esto España ya contamina en estos días lo que otros países contaminan en un año.

Con esto sí que tendríamos que reflexionar, porque sólo en esta población, como es Alzira, hay 36 fallas y cada una diseña una falla grande y

otra pequeña, para más adelante quemarlas, que ya son 72 sólo en una población, luego hay que añadir todas las demás poblaciones de la Comunidad Valenciana. Con todo el CO₂ que se vierte en un solo día, yo creo que debería ser intolerable ya no digo la quema de las fallas, que en mi opinión sería lo adecuado, sino el hecho de no utilizar otros productos menos tóxicos y contaminantes.

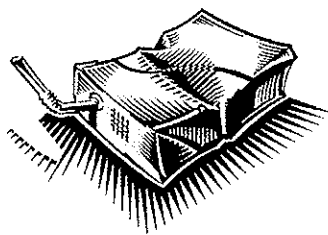
Todos tendríamos que reflexionar un poco porque el futuro que creemos es donde viviremos nosotros y nuestros descendientes.

Érica Guerrero

ESTALVIAR ENERGIA EN CASA

Tots coneixem i patim el canvi climàtic, però també hem de saber que tots nosaltres hem contribuït a l'aparició d'aquest fenomen, i està en les nostres mans poder aturar-lo, perquè les futures generacions puguin gaudir del nostre planeta.

Canvi climàtic, efecte hivernacle, protocol de Kioto, sostenibilitat, ecologia... De vegades tantes paraules ens maregen i pensem que nosaltres no podem fer res. Però hem d'actuar ja, i

d'una manera molt senzilla. Des de casa cadascú de nosaltres, amb les nostres actituds i comportaments quotidians, podem aturar aquest desastre natural.

Les següents línies són accions que, de segur, podem fer tots, i moltes més...

-Cuinar amb una olla a pressió en lloc d'una cassola normal estalvia fins a un 50% d'energia.

-Comprar aliments frescos. Per a produir els

congelats consumim molta més energia.

-Utilitzar bombetes de baix consum que gasten fins a un 80% menys d'energia. Són més cares de compra però ens eixiran rendibles, ja que ens duraran molt més i en el rebut de la llum notarem la diferència a l'hora de pagar.

-Utilitzar paper reciclat. La seua fabricació consumeix entre 70% i 90% menys d'energia i evitem la deforestació mundial.

-No deixar els nostres aparells (tv, dvd, ordinador...) en mode "stand by": açò consumeix energia; deixar-los apagats, no.

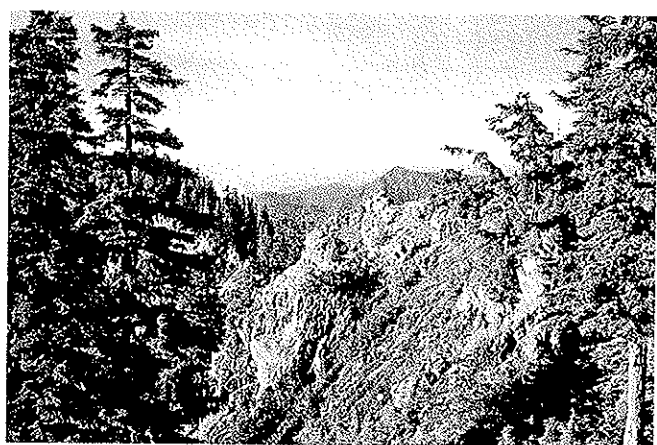
-Comprar els nostres electrodomèstics de baix consum, ens eixiran rendibles per a nosaltres, que pagarem menys al rebut de la llum, i en definitiva per al planeta ja que consumirem menys energia.

-Reciclar el nostre fem i separar els residus de casa.

-Utilitzar menys el cotxe i més els transports públics, bicicletes...

-No consumir més del necessari en cap sentit: llum, aigua, detergents, paper, roba...

Beatriz Martínez

M'AGRADA LA MUNTANYA

Dedicat a les meues amigues

¡Que bonica és la muntanya!
M'agrada en l'hivern, en l'estiu,
a la primavera i a la tardor.

Em fascinem les olors dels pins,
les herbes aromàtiques, el romer, l'espígol.
M'agrada pujar de pressa i suant,
xarrant sense parar.
Dalt de tot mirar els paisatges,
veure el món petit, cridar, admirar.

M'agrada la muntanya de bon matí,
al mig dia, a la tarda i a la nit.

De matí esperar el sol,
al migdia esmorzar baix d'un pi
i dormir feliç,
a la tarda contemplar la posta de sol,
tota la gamma de colors preciosos:
blaus, grocs, blancs, taronja, roigs.
A la nit gitar-me enmig del camí
i contar estrelles.

És meravellós baixar corrent...
Els xiquets disfruten, s'esplaien,
inventen jocs, no molesten.
Saltant, cantat i rient...

E. Ll.

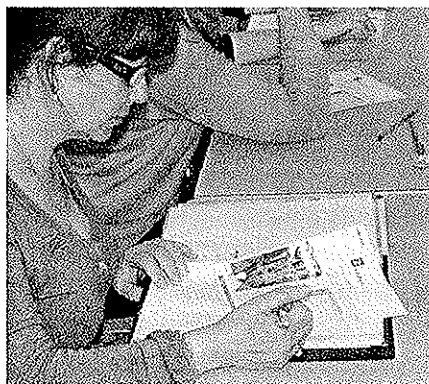
Treballs presentats al concurs literari de la FEVAEPA

FAMILIA, TRABAJO, Y APRENDIZAJE

Empecé a trabajar muy pronto, a la edad de doce años, por lo que tuve que aprender un oficio y no pude aprender conocimientos académicos.

Más tarde, me casé y creé una familia, cosa que me impidió trabajar fuera de casa y ser remunerada.

No pude aprender nada para especializarme y tener en la actualidad un buen sueldo y una buena realización como persona.

Ahora vengo a la escuela de Adultos para aprender los conocimientos básicos de todo

aquello que no pude saber en su momento, debido a las circunstancias sociales y a la elección de mi sacrificio personal, pero al menos aprendí una lección, que mis hijos han heredado de mí.

Ellos sí que se han preparado académicamente para afrontar la vida laboral y también la otra. Por lo menos alguien ha aprendido de mis errores, y eso ya es un triunfo.

Concepción Ballester Corts
(Neolectores II)

MI VIDA COTIDIANA

Soy un chico de 19 años. Actualmente soy electricista y los fines de semana trabajo de camarero para conseguir un poco más de dinero. El colegio nunca ha sido mi punto fuerte, mis padres han andado muy disgustados conmigo con el tema de los estudios desde bastante pequeño.

Salí del colegio con 17 años y decidí presentarme a una prueba de acceso que me habían recomendado los profesores, la prueba de acceso a módulos. Aprobé y empecé a estudiar "Mantenimiento de máquinas". No conseguí sacar el título ya que me quedó electricidad. En mi familia seguían muy disgustados porque no había logrado lo que les prometí.

Este año les comenté a mis padres la idea de matricularme en la escuela de adultos de Alzira y les pareció bien ya que no me había sacado el graduado en Secundaria tiempo atrás. Simultáneamente mi padre logró que entrara en una empresa de montajes eléctricos de Almussafes; como me quedaba la asig-

natura de electricidad quería que aprendiera por si algún día quiero continuar con el módulo superior. Este, pues, es mi primer año en la EPA y mi nivel es el de GES I.

No tengo mucho tiempo para estudiar ya que dedico muchas horas al trabajo, pero procuro arreglármelas. Me levanto a las 6 de la madrugada y termino el trabajo a las 18.30. Este horario me impide acudir a la primera clase de la tarde que es Valenciano. Por eso es la que llevo más a rastras, aunque procuro no dejarla porque quiero aprobarlo todo. A las 21.50 acabo las clases. Me esperan en casa para cenar y después, si puedo, me repaso el temario o los exámenes previstos. No tengo casi tiempo para estudiar porque se me cierran los ojos al final de cada largo día. Actualmente mi familia está bastante contenta conmigo y la EPA me brinda una oportunidad que no pienso desaprovechar.

Saúl Cortada Ortique (GES I nit)

ELLA DESPERTÀ EL SEU SOMNI

Recolzada en el seu món d'obligacions, va fer un crit i s'alçà. Per arribar a això ha hagut de viure algunes experiències bones i roïnes, ara, amb la mà en el pany d'una porta feta de la millor fusta, portada del conegut i valuós Bosc de la Voluntat, ple de llum, d'aigua i d'un aire fresc i harmoniós... es veu les mans, nodrides d'amor, plenes de sentiments i vivències, com senten una por suau, que es mescla amb la il·lusió que sempre acompanya una decisió valenta.

L'home el té de viatge. Els fills, un adolescent i l'altre camí de ser-ho, estudien... ells comencen a construir els ciments del seu futur... Ella camina per enriquir el seu present...

Amb pas lleuger travessa el jardí de l'Arbre Incomprès, s'hi acosta, les seues arrels li transmeten fortalesa... Ha d'organitzar-se, pensa ella, principalment a l'interior de sa casa. La seua llar és gran i acollidora. Té un adossat al carrer de la Vida. Quan el va adquirir tan sols hi havia pardals... Ara té dues plantes. La primera té cinc habitacions: la més gran, la voluntat; al costat, el coratge; enfront, la constància, un poquet més avant, la il·lusió, i, molt prop de les escales, l'esforç. Dalt, només puges, ha aconseguit fer amb les habitacions de l'afecte, la tendresa i la passió, una suite amb el nom d'Amor, decorat amb un estil que li dóna senzillesa i elegància... Dins té un gran vestidor, amb importants peces que ha adquirit de

la prestigiosa firma de l'Experiència. Una porta de l'ample armari conté una col·lecció de seguretats, l'altra, de firmesa, enmig té un espill sincer que la mira amb ulls d'enamorat. Al davall de la lluna té cinc calaixos dedicats a la paciència, tres a l'optimisme i dos a l'alegria.

Però el valor més gran el tenia en un joieret que guardava en la part més alta de l'armari. Estava decidida: hui el trauria; se sentia preparada per a fer-ho. Sabia que agafar-lo s'obligava a pujar per l'escala de la responsabilitat i que obrir-lo implicava comprometre's a despertar-lo. L'obrí i ací estava el seu somni, acompanyat d'una caixeta de color mel que contenia l'energia i l'ànim... També contenia un paperet amb aquestes paraules:

Gràcies per traure'm d'ací, confiava molt en tu, sabia que molt prompte et revelaries... I recorda-ho sempre: jo sóc més fort que la por! La meua força t'acompanyarà fins que em facis realitat... Et desitge que sempre tingues un somni per despertar...

Recorda: "Mai és tard per a ser qui hauries d'haver sigut".

T'estima,

El teu somni

PD: Per cert, tots portem una caixeta de color mel... i aquest comiat.

Vestida amb la millor firma... s'alça ben matí per preparar el

desdejuni, neteja un poc la casa, posa dos llavadores, deixa preparat el dinar, agafa la llista de la compra, acompanya el seu fill al col·legi i ella se'n va a treballar. Quan torna de la feina, calfa el dinar, dinen, replega la cuina... agafa la seua bossa i se'n va a les classes... es prepara per a complir el seu somni: ser decoradora d'interiors... hui li toca Matemàtiques i Anglès.

En tornar a casa, fa el sopar, els fills paren taula, sopen, arreplega la taula i comença a fer els deures al costat dels seus fills, el major se'n va a dormir, el menut també, és molt tard... Ella es queda un poquet més, repassant l'examen de Socials, acaba els deures de Castellà, i també se'n va a dormir però abans s'assegura de tindre totes les portes tancades, el gas i la llum apagats... Sona el telèfon, és el seu xic; parlen dels fills, de les coses que han fet hui... i d'ells mateixos, de com es troben a faltar...

Gitada en el llit repassa tot el que té pendent de fer, i recorda que hui no ha telefonat a la seua germana, que era el seu aniversari... no sap quan podrà anar a mirar el vestit per a la boda que té en poc més d'un mes...

Des que conviu amb el seu somni... té tantes coses a fer i tan poc de temps que no entén per què ara se sent, més que mai, Desperta, Felici i Afortunada.

Mª Carmen Àlamo Ruiz

¿DECISIONES ERRÓNEAS?

(Reflexiones de un adolescente)

¡Hola! Quiero hablaros de mi amigo Juan. Un joven adolescente que se arrepiente de algunas decisiones que tuvo que tomar en su vida. La historia empieza cuando mi amigo termina los estudios de Primaria y pasa a Secundaria (la tan conocida ESO).

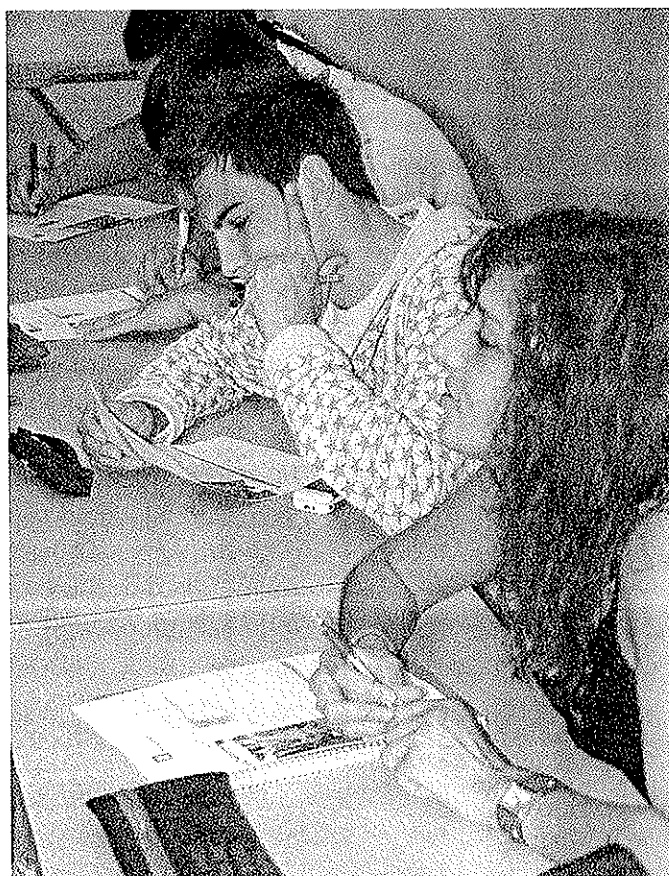
El primer día ya metió la pata, literalmente: al salir del coche de su padre metió el pie en una alcantarilla y se le llenó de algo indeseado. Tuvo que volver a su casa a cambiarse de ropa y zapatos, pero como no tenía más zapatos disponibles tuvo que ir en chancas. Eso para un adolescente es la muerte en vida, aunque lo pudo superar.

En clase no era un chico popular y nada atractivo, aparte de algo tonto. En fin, llegó a hacer un amigo igual que él: despistado, vago... la mentalidad de un niño. En cambio éste, a diferencia de él, era bastante popular, su gracia no tenía límite; además era amable y poco tímido. Se le pegaron muchas cosas

de él pero, claro, estas dos personas vagas no iban a llegar muy lejos, así que su trayectoria escolar fue previsible: primero, segundo, tercero, tercero y a la calle. Una aclaración, el amigo de mi amigo se fue del instituto en el primer tercero.

Ellos siempre estaban en el mismo curso y en la misma clase hasta tercero que se separaron en dos clases distintas. En la calle también iban siempre juntos. Y la cosa empezó a cambiar cuando el amigo de mi amigo consiguió la moto. ¡Ahí te quiero ver! Empezaron a ir con gente que fumaba porros y terminaron fumando ellos también. Mi amigo, al carecer de una personalidad fuerte, hacía lo que el otro hiciese: faltar a clase, suspensos, mentiras... Y así podría continuar, pero tampoco es necesario.

Mi amigo acabó distanciándose de su amigo porque ese fin de curso el panorama familiar se puso muy serio. La madre de mi amigo lo cas-

tigó por suspender y no salió en todo el verano. Este castigo cambió a mi amigo. Tanta soledad le hizo pensar y un verano es mucho tiempo para pensar. Él cambió, se puso las pilas y se matriculó en una academia. Al cabo de un año se apuntó, sin preguntar a su familia, en la escuela de adultos.

Al enterarse, su madre desconfiaba y pensaba que podría volver a perder el tiempo. Él es-

taba decidido, evitó gastar dinero en otras cosas y tuvo que pagarse algunos materiales. Pero lo mejor es que la opinión de la madre cambia conforme ve las notas de su hijo. Y eso que combina los estudios con la academia.

Así que al fin está contento con sus decisiones porque, si no, no sería como es ahora.

Andreu Moyano Lemos (GES-I nit)

Futbol

En primera!, i no pel club

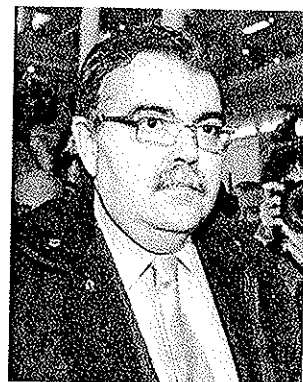
M'agradaria començar parlant del millor que té el VALÈNCIA CF: això és sens dubte la seua afició, eixa eterna patidora, tirant cap al masoquisme, sí masoquisme, perquè ser d'un equip no és només de boca sinó de cor com un mateix. Jo quan el València està malament en un partit i veig que ens poden marcar un gol en qualsevol moment sent com un cocktail de ràbia i ira, perquè els jugadors no s'esforcen o no els n'ix ni una; de patiment, per veure com assetgen nostra porteria i ens tanquen en el nostre camp creant oportunitats de gol, i de sentiment, de

l'esperança i d'il·lusió per veure que el teu equip, que no sols simbolitza un club sinó una ciutat (la millor), una gent (la millor) una llengua (...), en fi tot el que t'ha rodejat des que vas nàixer té l'oportunitat de marcar en un contra-colp, en un córner, etc. i guanyar el partit a pesar d'haver jugat tan malament.

En fi, EIXE ha sigut enguany el sentiment que tot valencianista ha tingut. Bé, en totes les temporades, però és que en esta... ENS HA TOCAT LA GROSSA! O mi-

llor dit, el gros bigotut, perquè el Sr. Soler pot ser un bon arquitecte, empresari, promotor o el que siga, però de futbol no entén ni papa, és (tots ho diuen) un dels pitjors presidents que ha tingut el València i mira que hi ha hagut cada bestiola... Només cal veure com ha gestionat el club amb els seus fitxatges i dic els seus perquè pense que des de Soler no hi ha director tècnic bo, o sí que n'hi ha, però només perquè se suposa que són els que decidixen a qui fitxar, en este cas un amigueta seu amb qui ha connectat i a qui no portaria la contra ni en el color de la...

Un altre tema és el negoci, per dir-ho així, que ha fet amb la venda del terreny de l'antic Mestalla (que per cert ara ens assegura el millor estadi d'Espanya, bé això amb el temps es veurà). I ja per a acabar amb el nostre estimat president, que crec que m'estic posant molt dur amb ell, i no és l'únic problema, però si el més gros (em venia a ou) dels que té el València va ser l'acomiadament d'eixos tres jugadors (tot el món sap a

qui em referisc), perquè al principi la gent li tirava la culpa a Koeman, que no dic que no entinga, però només rebia ordres de dalt i crec que eixa decisió juntament amb altres que no diré (més que res perquè tinc ganes d'acabar), han sigut les que han fet possible esta situació en el València: endeutats fins a les celles i a la vora del descens. Ara només ens queda tindre ESPERANÇA que el club solucione este estiu algunes coses (no dic totes, perquè això per a la directiva del València és demanar massa), perquè la temporada pròxima el València estiga on es mereix: amunt. Bé, almenys hem guanyat la copa del rei, ben merecuda per l'aguant que hem tingut i encara ens queda tindre.

Pablo Sánchez

Un somriure no costa res

Un somriure no costa res i produeix molt. Enriqueix aquell qui el rep sense empobrir aquell qui el dóna.

No dura més que un instant, però el record és etern.

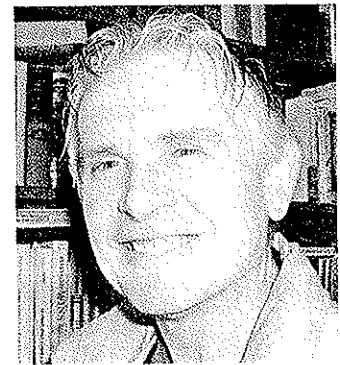
Ningú és prou ric per a prescindir d'un somriure. Ningú és massa pobre per a no mereixer-lo.

Dóna felicitat a la llar i ajut a la faena. Un somriure dóna repòs al cansat i estimula el deprimat.

No pot comprar-se ni deixar-se, ni es pot prendre. És una cosa sense valor, fins al moment en què es dóna.

I si alguna vegada ensopegues amb algú que no sap donar un somriure, sigues generós, dóna-li el teu. Perquè ningú té tanta necessitat d'un somriure com aquell qui no pot donar-ne als altres.

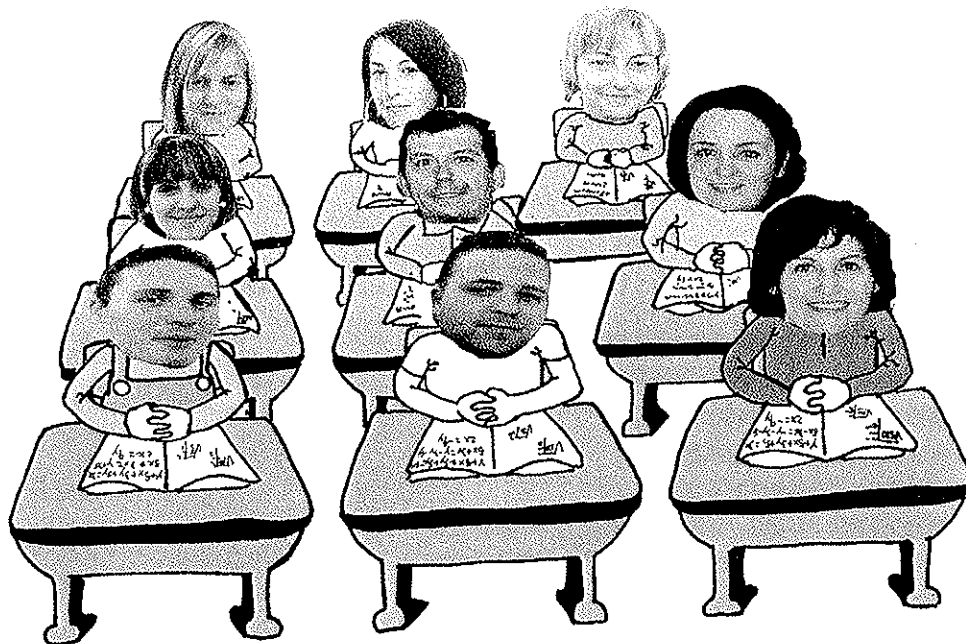
Mohandas Karamchand Gandhi

La contra

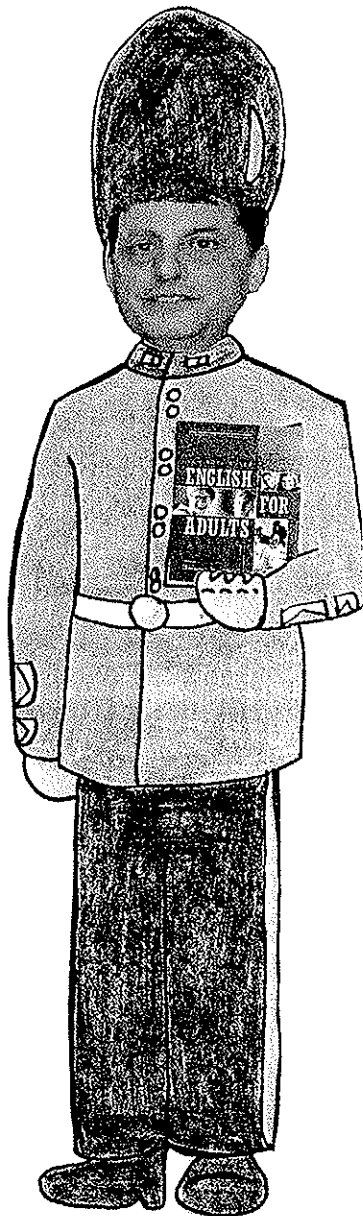

El professor de Matemàtiques i Ciències, Manolo, sempre feliç i pensant en els números (i en l'esmorzar que es fotrà en eixir de classe).

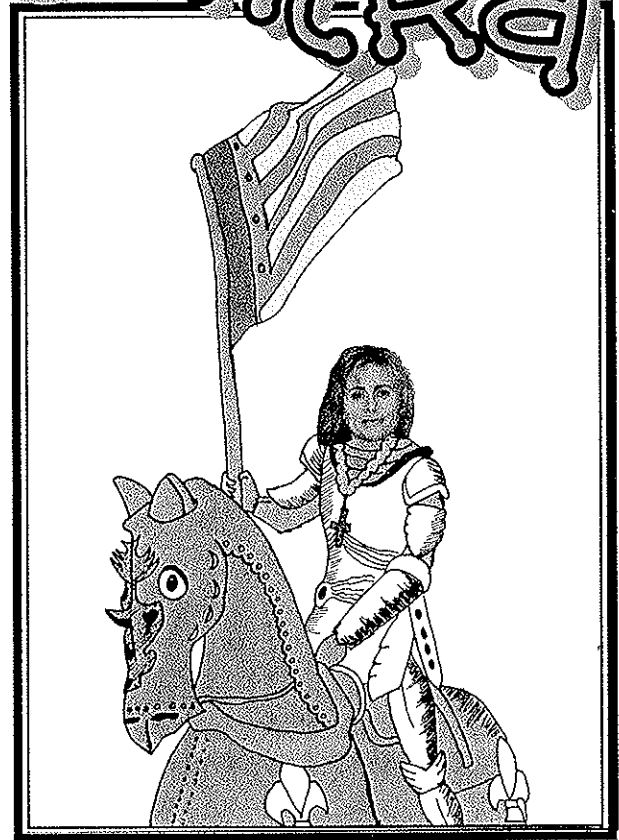

El professor de Valencià i Premsa, Xavi, molt enrotllat amb tots els alumnes.

La ReContra

Ací està Enrique, el professor d'Anglès, molt disciplinat i amb puntualitat britànica.

Fanny, la professora d'Història, com Juana de Arco, i tirant per la Comunitat Valenciana.

Ací teniu a la senyoreta Isabel, la professora de Castellà, amb la seua felicitat i pensament dels anys 60, regant les seues plantetes.

PASSATEMPS

CRUCIGRAMA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1						■						
2							■					
3					■							
4								■				
5			■							■		
6				■								■
7	■									■		
8						■					■	
9		■					■					
10					■							
11								■				
12			■								■	
13						■						

HORIZONTALES

- 1.- Fruta muy aromática y carnosa. Estampes.
- 2.- Invalidez. Ocupe con alguna cosa un espacio vacío.
- 3.- Embarcación de gala de recreo. Remolcados.
- 4.- Puso morado. División de la naranja.
- 5.- ... Derek, actriz de cine. Vive en una tienda de campaña. Forma de pronombre personal.
- 6.- Remueva la tierra con el arado. Airearás. Ventilarás.
- 7.- Hagáis alusiones. Se precipita por su propio peso.
- 8.- Planta de fruto rojo succulento y fragante. Capital de Corea del Sur.
- 9.- Obtuve ganancias. Afectada de alalia.
- 10.- Manifestar alegría y regocijo. Vittorio ..., actor italiano.
- 11.- Caviles, reflexiones. Árbol de la India.
- 12.- Diptongo decreciente. Agrupe, reúna. Forma del pronombre personal de segunda persona.
- 13.- Ing., niñera. Percibirías los sonidos.

VERTICALES

- 1.- Maullaba. Ponen la firma.
- 2.- Decir amores o requiebros. Estados Unidos.
- 3.- Signo exterior de duelo. Nombrad por elección para un cargo o dignidad.
- 4.- Percibirá los olores. Ejercerías o servirís un empleo u oficio.
- 5.- Apócope vulgar de nada. Acodalan, ponen codales. Rep., mosca del sueño.
- 6.- Fechará un documento. Mar del Mediterráneo.
- 7.- Cojáis. Impresión de repulsión física o moral.
- 8.- Lista ... de ajedrez. Andas. En la numeración romana, dos.
- 9.- Hacer o causar llagas. Región irlandesa.
- 10.- Amante de Zeus, madre de Pólux y Helena. Ovacione.
- 11.- Que causa enojo, fem. Amamanta.
- 12.- Masa de tejido nervioso contenida en la cavidad del cráneo. Procedéis. Deriváis.

SUDOKU

			8		7	2		3
	8	6		2				
3			1					5
		3	9					7
				8				9
	5	2		3		8		6
		8	5	1	6	3	7	
7	1						5	
6								8

Fácil

		8	4		5	3		
7		6					5	
					3		8	
2			6					
	1						2	4
	6		1	5				3
				2	1			
3					9		6	
	9	4						

Difícil